

maa vel forudsætte, at i Reglen vil det langtfravare 18 Maaneder, men negtes kan det ikke, at der somme Tider kan hengaa lang Tid efter et Andragendes Indgivelse, inden Sagen faar sin endelige Afgjørelse, og det vil jess, at hele den Tid, der hængaar, kommer paa en Maade til at skade den Paagjældende, naar Fristen skal regnes fra Andragendets Indgivelse og ikke fra den Tid, da der gives Svar paa Andragendet. Det hedder hderligere: „For saavidt han under denne Sag kjendes berettiget til den begjærede Forsjorgelse, kan saadan ikke ved Dommen tillægges ham fra et tidligere Tidspunkt, end Begyndelsen af den paa sidstnævnte Andragendes Indgivelse følgende Maaned.“ Det sidstnævnte Andragende er det, som senest har ført til Afslag. Her tror jeg, at der kan fremkomme Tilfælde, hvor man vil gjøre sig skyldig i Ubillighed lige overfor den Paagjældende. Det er nemlig ogsaa Noget, som Erfaringen har vist, at Personer kan gjentagne Gange fremkomme med Andragender, at der kan hengaa længere Tid, ja endogjaa Ar mellem de første og de senere Andragender, en Tid, som den Paagjældende undertiden kan have benyttet til at tilveiebringe Oplysninger, der tilsigte at faae Administrationen til at betragte Sagen i et andet Lys end den fra først af har gjort. Hvor den Paagjældende saaledes gjentagne Gange har indgivet Andragender, som Administrationen mener ikke at kunne tage til Følge, og han til Syvende og Sidst gaar til Domstolene, og disse komme til dette Resultat, at han er berettiget til Understøttelse, og at der burde været tillagt ham Invalidforsjorgelse efter det første Andragende, naar altsaa Domstolene mene, at der allerede den Gang forelaa tilstrækkelige Grundlag for en Ret, og der for saavidt er sket ham Uret, naar man ikke allerede har villet erkjende det den Gang, saa forekommer det mig, at det ikke er retfærdigt, at den Forsjorgelse, der omsider tilkjendes ham, først skal regnes fra det sidste og ikke fra det første Andragende, som man erkjender burde have været taget til Følge. Medens jeg altsaa bifalder Grundtanken i Forslaget, er der i de forskjellige Paragrafer brugt en Maade at betegne Terminerne paa, som jeg tror vil kunne føre til ubillige Resultater, og derpaa har jeg villet henlede Opmærksomheden.

Zinantsministeren (Gstrup): Jeg skal indromme, at dersom man vilde bringe § 2 i Anvendelse paa den Maade, at man først vilde tilstaa Forsjorgelsen fra den Tid af, hvor der i Genhold til § 1 ikke blot er indgivet skriftligt Andragende, ledsaget af Op-

lysninger, men af fornødne Oplysninger, saa kan det føre til meget uheldige Resultater for Vedkommende. Jeg antager, at det meget ærede Medlems Mening eller Indvending vilde være fyldestgjort, naar Ordet „fornødent“ gik ud af § 1. Det har i hvert Tilfælde ikke været Meningen ved Affattelsen af § 1 at gjøre Tidspunktet for Forsjorgelsens Indtræden afhængigt af, at alle Oplysninger, der kunde kræves, vare komne til Stede, og det kunde saa meget mindre falde mig ind at ville give Udtrykkene i § 1 den Anvendelse, som jeg jo har en rig Erfaring for, i hvilket Maal Administrationen selv maa skaffe de fornødne Oplysninger til Veie, og jeg veed, hvor umuligt det ofte er for vedkommende Andrager for sit Vedkommende at skaffe fornødne Oplysninger til Veie. Altsaa paa det Punkt erkjender jeg, at det ærede Medlem har Ret i, at det vilde være ubilligt imod Vedkommende, naar Forsjorgelsens Indtrædelse skulde gjøres afhængig af, at fornødne Oplysninger i videste Forstand skulde komme til Stede. Endvidere skal jeg ogsaa indromme, at Bestemmelserne i § 3 kunde af en ligegyldig eller ubillig Administration benyttes saaledes, at den Paagjældende, der vilde søge sin Ret, slet ikke kunde komme dertil, nemlig naar han ikke fik Svar paa sit Andragende inden 18 Maaneder efter Indgivelsen. Det er Noget, som jeg meget godt har været opmærksom paa den Gang, Lovforslaget blev affattet. Der var jo den Gang for mig Spørgsmaal om at knytte Fristen, inden hvilken Sagen skulde være anlagt, enten til Andragendernes Indgivelse eller til Andragendernes Bevarelse med Afslag, og naar jeg har valgt det Første, er det, fordi det ingenlunde er let at faae konstateret, naar Vedkommende har modtaget Svar paa sit Andragende. Det er let nok at konstatere, naar Svaret er afgaaet fra Ministeriet, men ingenlunde let at faae konstateret, naar Vedkommende har modtaget det efter den Forretningssgang, som hidtil har været brugt i Invalidesager. Tidspunktet for Andragendets Indgivelse kan der aldrig være nogen Tvivl om, hverken for selve Andragerne eller for Zinantsministeren, hvormod der kan være megen Tvivl om Tidspunktet, da Svaret er kommen til Andragerne. Jeg har meget godt set, hvad der kunde indvendes imod at knytte Fristen til Andragendernes Indgivelse; men jeg havde troet, at naar man gjorde Appelfristen saa rundelig som 18 Maaneder, saa kunde Betænelighederne være bortfaldne. Naar det ærede Medlem endvidere gjorde gjældende, at naar Andragerer havde fulgt paa Andragender, vilde Reglen i § 3 sammenholdt med Reglen i § 2 om, at Forsjor-